

wal pāiwil ei piaks minema?" — Seda tegi ta.

Rui ta kirikusse astus, istus ta ühe posti varju, et teised teda palju näha ei wöiks-wad. Såäl kuulis ta õpetajat rååkiwat Jumala suurest heldusest ja armust; aga inimesed olla wäga tånamata! Rui neile wahest ka mõni wiletsus páale tulla, siis mäista kohe Jumalale südi ja pidada isiennast ilmasüütakš. Ta útles: „Inimene ei ole midagi selle helduse ja armu wåårt, n'agu Jakob tunnistas, kui ta Laban'i juurest ára tuli ja oma wanna Efaw'i pårast kartuses oli, ja siis Jumalalt armu palus." (1. Mos. 32. p. 10. f.)

Seda kõik pani see kurw lešt filmawett walades tähele ja jättis kõik oma mured Jumala hooleks, ning läks nõnda trööstitud sündamega majasse.

Aga seda haledust ja nutmist, mis lesele kirikus oli, oli üks jõuakas talu peremees tähele pannud, mis wäga tema sündamesse mõjunud, aga siiski veel mitte õiget põhja saa-

nud, mis lese sündant nõnda foormab. Pårast aga párts tema kõik járele ja sai lätte. Sellest oli temale nuid küllalt, ja oli kohe mõteldud, mis nuid teha tuleb.

Rui seesama waene lesknaine öhtul piirutule walgusel oma lastega istus ja neid trööstitis, et kui hoolega tööd teha ja kokku hoida, wöida ehk jálle lehma saada. Aga selleksamal ajal kuulsiwad nemad õuues ühte lehma amumist, mis neid jálle kurwaks tegi; fest na'd mõtlesiwad: „See on ju wöera omadus!"

Korraka koputas keegi ukse taga ja warji astus üks tundmata mees sisse ja útles: „Armas naisekene! üks häää sober saatís Sinule ühe lehma ja mõne foti täie wilja ja muud eluülespidamise tarividust, ja veel palju tuhat terwiseid!" Ja enne, kui naine küsida ja tänada sai, oli mees kadunud. Röömuga wissiwad lapsed lehma lauta ja kandsiwad suure waerwaga fotid tuppo, ning tånamist oli ot-sata.

Teisel päewal tuli aga armuandide saatja iši sinna ja útles: „Armas naine! Ma olen